

Petr Strouhal

Milá Petro, jelikož se neozýváš, tak ti zase píšu já sama, při tom spěchu co mám, alespoň pár řádků. Pořád je to tu při starém, když tu nejsi, prostě samá nuda. Už aby jsi se vrátila zpátky domů, jasný, že mi tu chybíš.

Kafe už mi opět nechutná, abych se nudou neukousala, tak musím pořád něco dělat. Ono se vždycky něco najde, při třech dětech není práce nikdy málo. Včera jsme byly v kině, děti měly radost, že konečně viděly ten třetí díl Harryho Pottera, jak jsi jim o něm vyprávěla. Mně se to taky docela líbilo, i když moc nechápu, proč to ta církev zakazuje, přeci nic tak strašného tam není. Děcka se trochu bály, to je pravda, je to strašidelný, a ještě ti hrozí mozkomorové. Někde psali, že je to celé vymodelované v počítači, ale tomu moc nevěřím, víš jak to chodí, někdo si někde něco přečte a pak dělá, že tomu rozumí, no já nevím.

Taky jsem četla rozhovor s tím hercem a oni se ho ptali, jak se mu hrálo, a on že super, protože Harry je prý více méně ve stejném věku, takže je mu opravdu blízky. Musím říct, že mě to trochu zklamalo. Když pak prozradil, že v pátém díle se dozvíme, že Harryho otec byl extrémně arogantní, stejně jako on, už jsem si nedělala žádný iluze. Ale stejně mně ještě překvapil, když nakonec tvrdil, že nejtěžší scéna pro něj byla, když ve filmu ztratil brýle a musel předstírat, že bez nich nevidí, ačkoliv ve skutečnosti vidí perfektně. To bylo tedy dost těžké. Ale jinak jsi měla pravdu, ten Sirius Black je vážně docela hezký, i když chce toho kluka zabít. Asi že mu něco provedl, nevím, ty rumunské titulky mě trochu zmátly. Děti si teď vymyslely novou zábavu, honí se po bytě a pokřikují na sebe impedimenta, impedimenta! a vzápětí zpomalí, nebo zastaví kdekoliv cokoliv. Už mě to přestává bavit, je to pořád dokola, ještě že se to nejstrašnější, smrtící zaklínadlo nesmí říkat nahlas.

A víš, jak jsi mi tenkrát v Bulharsku vyprávěla o té jejich vlajce, že ty národní barvy jsou proto, že rajče, okurka a feta. Nechtěla jsem ti věřit, pamatuješ, ale dnes jsem si zase po dlouhé době dělala šopský salát a musím říct, že něco na tom přeci jen asi bude. Moc ráda na to vzpomínám. Ještě jednou ti taky děkuju za ten recept na piškotové koláčky, dětem moc chutnaly a mně taky. Na oplátku posílám návod na pudink, jak jsem slíbila: Z 1/2 litru mléka oddělíme asi 1/3, ve které rozmícháme obsah sáčku. Do zbylého mléka přidáme 2-3 polévkové lžice cukru a přivedeme k varu. Do vroucího mléka nalijeme rozmíchanou předem připravenou směs. Za stálého míchání vaříme ještě asi 2 minuty. Hotovo.

Petr Strouhal, podobně jako kino, filmuje smrt při práci. Je to rutina všedního záchvěvu. Smrt je v jeho filmech přítomná ve své nejživější podobě, ve vzpomínce, jako odraz. Odraz, který má svou vlastní hloubku, u níž však můžeme jen těžko odhadovat, kam až ve skutečnosti sahá. Jako obvykle nám tady totiž schází měřítko. Vzdálenost, kterou je třeba překonat, se násobí naším očekáváním a snahou zachytit nezřetelný příběh.

Ovšem stejně jako u špinavého prádla je těžké do této hloubky proniknout. Můžeme snad použít OMO (viz Barthes), ale obávám se, že v tomto případě nic nevybělíme. Není totiž co. Tajemství se tady neskryvá kdesi hluboko na dně, ale odráží se na sladkém dezertu. Z neproniknutelné hlubiny se tak, ne zcela pochopitelně, stal lesklý povrch. A prázdná, černá místa tu jsou asi proto, abychom je prázdná nechali.

Jiří Havlíček

Dear Petra, since you haven't been in touch, I am writing again myself, despite the rush I am in, at least a few lines. It is always the same here, when you are not here, just simply boring. I want you to be at home already; it is obvious that I am missing you.

Once more I have gone off coffee, and in order not to fall into boredom, I must always be doing something. I can always find something to do; there is never a lack of work with three children. Yesterday we were in the cinema, the kids were delighted to finally see the third part of Harry Potter, the same that you told them about. I quite liked it too, even if I don't really understand why the Church banned it; really there is nothing that bad in it. The kids were a little afraid, it's true, and it is a bit frightening, and then there are those horrible brain eaters. Somewhere they wrote that it is all created on a computer, but I don't believe it much; you know how it goes, a person reads something somewhere and then pretends to understand it; well, I don't know.

I also read an interview with that actor and they asked him what it was like to play the role and said it was super, because Harry is more or less the same age so is really close to him. I must admit, that disappointed me a bit. When he went on to reveal that in the fifth part we get to know that Harry's father was extremely arrogant, the same as him, I lost all my illusions. But still I was surprised when he said at the end that the hardest scene for him was when he lost his glasses in the film and had to pretend that he couldn't see without them, although in reality he could see perfectly. That was quite difficult. But otherwise you were right; that Sirius Black is really quite handsome even though he wants to kill that boy. Maybe something got into him, but I don't know, because the Romanian subtitles confused me a bit.

The kids have made up a new game; they run around the flat and shout impedimenta, impedimenta! at each other then immediately slow down or stop any thing anywhere. I'm tired of it, it goes round in circles, it is just a good thing that the most frightening and mortal spell can't be spoken aloud. And you know how you told me that time in Bulgaria about their flag, how the national colours are tomato, cucumber and feta cheese. You remember that I didn't want to believe it, but I made a mixed salad again after a long time and I must say that there surely must be something in it. I like to remember it.

So I thank you once again for the recipe for biscuit cake; the kids really liked it, and me too. I am sending the instructions for making the pudding in return, as I promised: from 1/2 litre of milk separate about 1/3, and mix in the contents of the packet. Add 2-3 soup spoons of sugar the remaining milk and bring to the boil. Stir the prepared mixture into the boiling milk. Boil for a further 2 minutes, stirring constantly. That's it.

Petr Strouhal, like the cinema, films death at work. It is routine, everyday vibration. Death is present in his films in its liveliest incarnation, in memory, as a reflection. A reflection that has its own depth, which we can hardly comprehend, where it touches reality. As usual we lack a benchmark. The distance that must be overcome increases our expectations and the effort to catch an inaudible tale.

Of course, just as with dirty laundry, it is difficult to get into these depths. Perhaps we can use OMO (viz. Barthes), but I am afraid that in this case we can whiten nothing. That is to say there is nothing to whiten. The secret here is not hidden somewhere deep at the bottom, but rather is reflected in a sweet dessert. From the unfathomable depths, then, not altogether understandably, there comes a shiny surface. And the empty black spaces are probably there so that we leave them empty.

Petr Strouhal

narozen/born: 27.1. 1977 v Prostějově
adresa/address: Prostějov, Marie Pujmanové 670, 79811
e-mail: stro@centrum.cz

studia/education

FaVu v Brně (Martin Mainer, Peter Rónai, Richard Fajnor) od roku 2001

skupinové výstavy od roku 2000 collective exhibitions since 2000

- 2001 - „AM2“, Galerie Jána Šmoka, Jihlava
- 2002 - „AM2“, Galerie Felixe Jeneweina, Kutná Hora
 - „Mladý maso“, dům U Zlatého prstenu, Praha
 - „Honzo, nezapomeň vyndat křídla!“, Galerie NoD, Praha
- 2003 - „Nejhezčí čert“, galerie Půda, Jihlava
 - „10 let FaVu“, Dům umění, Brno
 - „It's a question of Lust“, G99, Brno, galerie Display, Praha
- 2004 - „MMS“, Městské Divadlo Brno

samostatné výstavy/solo exhibition „Solamil“, galerie Eskort, Brno - 2004

Solamil, DVD, 5:23, 2004

